BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ANUL XXII. Seria — IINo. 627 6 pagini 5 LEI C. ANULAT Marți 14 Iulie 1942

GAZETA SPORTURILOR

Birourile: Str. Inginer Anghel Saligny No. 2 București

Direcția și Ad-ția 3.26.60
Telefoane: Secretariat 5.91.86
Provincia 5.91.86
Tipografia 3.26.60

Prim Redactor N. Papagheorghe

ABONAMENTE
1 an . . . . . Lei 1200
6 luni . . . . . „ 600
Autorități, Instituții, cluburi: 3000 lei

Proprietar: S. A. GAZETA SPORTURILOR
Inscris Trib. Ilfov sub Nr. 282/939
Administrator Delega Al. Iliescu

A fost rezolvată o dilemă a tribunelor și a arenei

Rapid-Gradjansky 2-2 (2-0)

Feroviarii, o „formație" de valoare tehnică, dar nu o echipă de vigoare sufletească și de coeziunea superioară care ține de marile idealuri n'a putut reeaita pertormanța românească din ajun

...Rapid nu este o echipă, este un capriciu... Și va fi mereu așa, atâta timp cât cei care poartă răspunderea acestei formații — valoroasă, de altfel, atâta timp cât ar aveaa banalitatea unor anumite sentimente patriotice — nu-și vor da seama că există ceva mai presus de casa de bliete, de «vedete» și de alte mărunțișuri din acestea negustorești care în nici un caz nu se cheamă sport și nici mai ales suflet.

Rapid este un capriciu și afirmația noastră veche de când există această echipă nu și-a găsit încă explicațiile necesare și nici cele mai potrivite.

Nu și-a dat încă nimeni seama până azi, bunăoară, că Rapid n'a fost niciodată, propriu zis, o echipă.

A fost o formație.

Ceeace este cu totul altceva, este chiar grav și este uneori inadmisibil.

Este «altceva» atunci când e vorba de nuanță, — echipă înseamnă familie sau frate, formația înseamnă 11 oameni — este grav atunci când acest defect este neferit pentru rezultatele echipei și este inadmisibil atunci când această formație nu reprezintă numai 11 oameni, ci și o anumită tendință sau dacă nu așa — ar fi, în adevăr, prea inadmisibil *— o anumită candidă inconștiență.*

Rapid este un capriciu, dar, să fim bine înțeleși, nu un capriciu femenin, — pentrucă numai acestea sunt întregi și spontane, pe când permanenta inconștiență a rapidiștilor își găsește o explicație prea singulară din punct de vedere psihologic pentruca noi să n'o luăm în seamă

Noi nu suntem niște simpli letractori, noi n'avem nimic de împărțit cu Rapid, — cu echipaRapid însă... — noi vrem să se limpezească anumite lucruri carena indispun, — atât de vizibil încât ne permitem curajul de a fi sinceri chiar — mai vrem să fie echipă acolo unde nu este decât un program și un anumit efort calculat pe care nu-l putem denumi sportiv.

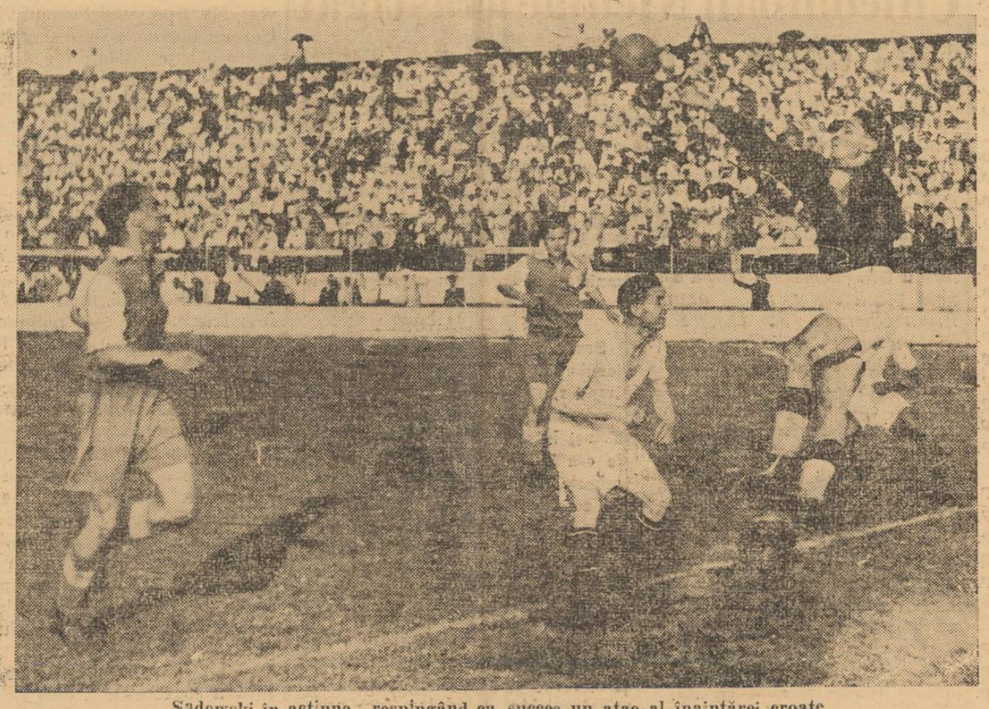

Sadowski în acțiune... respingând cu succes un atac al înaintării croate

A jucat mereu Gradjansky și Sipos a fost melancolic...

Ne-am folosit de matchul de eri dintre Rapid și Gradjanski, pentru a spune aceste rânduri — nedeterminate încă, desigur — care, de fapt, sunt în principiu și un îndreptar al întregii opinii publice dela noi din țară.

Și opinia noastră publică reală, adevărată, este aceea care are conștiință de adevăr în tot ceea ce spune și face, care aplaudă și mai ales tace.

Ori spectatorii de eri au tăcut, sau cel mult au zâmbit la hâlbăelile și inofensivitatea lui Șipoș, un dandy pleșuv care, probabil, nu joacă bine decât în Turcia. Șipoș a fost eri melancolic și romantic, alergând inutil pe un teren care-l refuza...

Și spectatorii de eri — deasemenea — au știut să fie și altfel decât sportivi — adică în loc de minunați, au fost superbi... — atunci când Baratki greșea, sau când Baratky făcea ceva bun.

Și într'un caz și într'altul, tăceau. O mare, o teribilă lecție pe care domnii conducători dela Rapid nu vor s'o înțeleagă deși le-am mai trimis două disperate și totuși politicoase apeluri.

Rapid nu vrea să fie ceea ce tot ce este sportiv curat în această țară vrea să fie.

Rapid nu vrea și este trag c.

— Cronică de —
VICTOR COSTIN POPESCU

BOGDAN, REZERVA LUI TANASESCU

Rapid nu-și dă seama că Bogdan este un mare jucător și că el nu poate fi rezerva lui Tănăsescu, chiar în ipoteză că acest Bogdan ar avea tot atât de multe țâfne ca Baratky sau Șipoș.

Pentrucă el este cel puțin EGAL acestor doi oameni din formație (nu din echipă), pentrucă el este o valoare căreia nu i se pot pune obstacole atât de meschine ca cele de eri, când a fost nevoit să joace după pauză, așa ca o simplă speranță sau ca o simplă epavă căreia i se mai dă, indulgent, posibilitatea unei reveniri încercată pe distanța de 45 minute.

A fost o greșeală sau mai bine zis o gafă, pe care publicul adevărat n'a acceptat-o, pentru care cei care au comis-o n'au decât o singură salvare: s'o repare.

MAREA DEMONSTRAȚIE

Ne cerem scuze eventual acelora care așteptau în primul rând o cronică și nu o explicație de altă natură, dar sinceritatea noastră nu are strategii și deci ea nu putea să tacă atâta timp cât însăși matchul de eri ne-au provocat toate aceste gânduri.

Să revenim la matchul de eri și sa spunem că în adevăr pe teren n'au existat decât oaspeții, că ei au însemnat totul și că fără ei n'ar fi existat partida, terminată, după cum ați văzut în titlu, la un scor de egalitate: 2-2.

Cu 2-0 a condus însă Rapid până în minutul 10, minut dela care românii n'au mai reușit să facă nimic pentrucă Bogdan era pe tușe.

pentrucă Bogdan eșia pe tușe.

A luptat apărarea mult și frumos, dar asta nu putea împiedica o înaintare ca cea a Gragjanski-ului, să se descurajeze.

Era doar ultimul match și înfrângerea clară din ajun trebuia reparată printr'o performanță, sau dacă nu, printr'un rezultat onorabil.

Și au reușit.

Au reușit mai ales să joace football, eceace este mult, este enorm, — au reușit să joace cel mai frumos football, limpede și convins care n'avea — ca orice lucru frumos — decât un singur defect: ineficacitatea.

Deci înaintași minunați în câmp, și profesori de înaltă școală teoretică — pentrucă footballul este uneori și un șah viu — care au făcut 75 minute o demonstrație de înaltă clasă, — acești înaintași artiști aveau marea și totuși inutila ambiție de a intra cu mingea în poartă.

A fost o greșală mare, care i-a făcut să piardă matchul, — un match în care au dominat atât de mult, încât o înfrângere a lor ar fi însemnat o imoralitate.

APARAREA RAPIDULUI

Nimeni nu poate să afirme că Gradjanski nu este o echipă mare, o echipă de clasă.

Deaceea rezultatele reușite de Venus — mai ales — și de Rapid, capătă o semnificatie deosebită,

(Continuare în pagina 3-a)

Bucurii și triști după o zi trăită pe o arenă de sport

Sunt un îndrăgostiti de sport. Deși nu mai pot practica nici o ramură a acestei discipline, oridecâteori am un timp liber mă deplasez pe un teren și din tribună caut să retrăesc deliciile cari astăzi îmi sunt interzise.

Mă duc totdeauan cu gândul că voiu putea întrezări realizarea unor comandamente în care cred în mod nestrămutat.

Și ieri, ca și alte dăți, în timp ce pașii obosiți de căldura zilei mă purtau spre arena Venus, încercam aceleași gânduri.

Dar, aceiași fatalitate care mă urmărește din totdeauna m'a urmărit și ieri.

Plecasem cu gândul de a vedea trei jocuri în care un număr de jucători să facă o suplimentară pledoarie pentru sport.

Și trebue s'o recunosc că prima parte a programului de ieri — mai precis jocul dintre Universitatea și Venus — a corespuns gândurilor mele.

A fost jocul în care s'au ciocnit eforturile și ambițiile unor oameni cari nu căutau cu ori ce preț rezultatul unui match, ci voiau să impună o idee.

Și în seninătatea fețelor și în ținuta acelui minunat «U» al copiilor Clujului nostru drag, am găsit toate năzuințele noastre.

Era ciocnirea forțelor ce se cereau călite în vederea unei alte lupte, a luptei pentru locuri dragi, de cari vitregia timpurilor ne-au despărțit tem porar. Și Venusul, antrenat de elanul și ținuta adversarului a mers în acelaș ritm, s'a înfrățit sufletește și a colaborat la realizarea unui joc cu alte, multe alte subînțelesuri decât acela de pe teren.

Venus și Universitatea au scris, ca și în alte multe dăți, o nouă strofă de imn pentru ideia de sport.

Dar, ce păcat că după acest început, după care nutream speranțe pentru rest, a venit partea de amărăciune care s'a filtrat tot mai mult, cu cât timpul se consuma.

A venit, ca o prevenire din cele mai sinistre, gestul incalificabil al lui Anghelache

A lovit un adversar care nu avea mingea. La o fază de corner, înainte de a fi executată lovitura.

Este un gest asupra căruia nu găsim de cuviință să mai insistăm. Este gestul pentru care acest Anghelache, chiar dacă n'ar fi sancționat de cei în drept ar trebui să se sancționeze singur.

Și n'a trecut mult timp pentruca antrenorul Unirii Tricolor, Cârjan, să cadă în aceiași culpă.

Cu atât mai gravă, cu cât venea dela un pedagog, dela acela care ar trebui să învețe copiii Oborului, pe lângă modul în care se joacă football și acela în care să se comporte pe teren.

Frumoasă lecție ai dat Fane Cârjan!

Și însfârșit a venit matchul vedetă. Jocul în care se întâlneau pe teren de sport spre a cimenta o prietenie nouă, dar totuși cu suficiente adereațe în trecut, Rapid și Gradjansky, exponenți ai sportului nostru și cel Croat.

Au fost două fapte care ne-au întristat.

Unele ieșiri, de nuanță periferică pe care le-au avut jucătorii croați, ieșiri de care suntem fericiți că nu au avut reflex în comportarea jucătorilor noștri.

Nu prin brutalitate și anumite acte cu contingențe patologice se poate ajunge la scopul care stătea la baza acestei întâlniri

Ci numai prin atitudini camaraderești, deci loiale, prin acceptarea unor situații așa cum sunt, dar care puteau avea o altă rezonanță decât acelea la care s'a ajuns.

In fine a fost atitudinea lui Șipoș.

Acest metec îmbrățișat cu căldură de publicul nostru, a găsit de cuviință să pălmuiască sentimentele acelor cari l-au primit cu o căldură pe care n'o merita, tocmai într'un joc în care apăra demnitatea sportivă a acestuia.

Cinstit din partea lui, dacă nu găsea suficiente resurse de obiectivitate, era să se recuze, să nu joace.

Odată ce a acceptat să fie în echipă, trebuie să joace așa cum a arătat altădată că știe să joace, iar nu să pună lest în aripile de elan ale grupării care îl plătește așa cum n'o face cu jucătorii români.

Iată bilanțul de bucurii și mari amărăciuni ale zilei de ieri.

Veniva oare ziua în care să putem împărtăși doar gânduri de lumină?

Avem naivitatea să credem că DA.

Dar pentru aceasta se cuvin anumite mentalități.

Niki Mihail Burillianu

Ripensia învingătoare în Cupa „Alexandrescu"

TIMIȘOARA, 11 (prin telefon). — In localitate au continuat azi jocurile pentru cupa „Alexandrescu», Ripensia întâlnind C.F.R.-ul a obținut o frumoasă victorie cu 3—1 : 2—0.

Au marcat: Andreescu (m. 25), Giurgiu (m. 38) și Vodă. Dela C. F. R.: Bătrân.

CAMPIONATUL DISTRICTUAL

Vulturul—Chinezul—C. A. M. T. 5—3 : 3—1.

Banatul—Juventus: 7—1 : 3—1.

România a învins Slovacia la tennis cu categoricul scor de 5 victorii la 1

Vrba a câștigat „cupa O. S. R"-ului

Reeditând isprava dela Pystian, reprezentativa noastră națională luptând cu cea slovacă, într'un

Dr. FILLO în acțiune

match care conta drept revanșe, a câștigat cu categoricul scor de 5—1.

A doua ediție România — Slovacia a luat sfârșit cu consfințirea unei noui victorii a tennisului românesc.

Victorie! Un cuvânt atât de scurt pentru a spune atât de multe.

Sfârșitul unor eforturi ale căror începuturi sunt de domeniul amintirilor, a unor speranțe de nenumărate ori formulate și astăzi în fine realizate.

Iată cea mai bună satisfacție, cea mai mare recompensă a muncii, la fel de meritoasă, depusă de jucători și conducători.

Desigur, un match de tennis cu Slovacia, nu ne îngădue să ne extaziem pueril în fața unui rezultat care considerat «în sine», nu ne spune mare lucru. Prin urmare, nu considerând rezultatul de 5—1 am ajuns la concluziile îmbucurătoare de mai sus. La acest 5—1 se mai adaugă și acel minunat 5—2 obținut de reprezentanții noștri în compania celor germani. Și dacă jucătorii slovaci, deși talentați mai au multe de învățat, lucrurile se schimbă puțin când este vorba de jucătorii germani. Aceștia au depășit de mult stagiul anonimatului, ajungând să-și

(Continuare în pag. 4-a)

Johnny Dumitrescu (primul plan), într'un «bucht», în careul craiovenilor

Citiți cronica matchului Un. Tricolor — F. C. Craiova în pag. VI-a.

VENUS

de ANASTASIE IFTIMIE

Există satisfacții pe care ți le dă sportul și care își găsesc cu greu echivalențe în viața banală de fiecare zi, condamnată la un ritm de onestă și obositoare platitudine.

In sport am găsit uneori aceste satisfacții — și pentru temperamentele afective, multe din succesele românești similare cu niște biruințl și niște mîndrii, au constituit singura răsplată valabilă a unor așteptări alimentate din nobilul patrimoniu al credinței permanente.

Ne amintim cu toții de clipele grele ale Venusului — această grupare care a prefațat, cu ani în urmă într'o uriașă încleștare a ambiției, triumfurile unui crez românesc aminat prea mult — de acele momente dramatice când o echipă și un orgoliu erau amenințate să se macine sub ochii desnădăjduiți ai lumii sportive. Venus trebuia să se prăbușească în marea noapte a tăcerii, ca într'un vagabondaj interminabil în anonimat sau ca o plecare tristă din versurile lui Rainer Maria Rilke, spre acele «chemins qui mèneut nulle part», melancolică despărțire de tot ceeace a fost uriaș și frumos, pentru o existență mediocră și iremediabilă care putea fi și un deces.

Venus s'a ridicat din acele grele clipe și și-a biruit propria dramă.

Noi făceam cândva un apel atât de cald încât putea fi acuzat că e adolescent — dar Venus n'a mai trebuit să aștepte chemarea unei redacții și a unei iubiri, fiindcă învinsese deja, printr'un efort de înaltă etică sportivă, întreaga neagră amenințare și toate consecințele ei.

Andrei Bărbulescu, această siluetă elegantă a arenelor noastre și această elită a grupării, îmi spunea zilele trecute, cu admirabilă modestie, că el a luptat într'adevăr pentru ca Venus să nu moară, dar că alături de el există o serie întreagă de jucători, o întreagă «listă de onoare» a jucătorilor și suporterilor îndrăgiți de club și de mîndria lui românească, fără de cari o ridicare din nou, spre marele vis al culmilor, n'ar fi fost cu putință. Această «listă de onoare» o cunoaștem — ea nu este «lista de onoare» a Venusului, este «lista de onoare» a sportului românesc.

Și Venus s'a ridicat.

Am primit vizita celei mai bune echipe din Sud-Estul Europei, Gradjansky, campioana Croației. Echipa venea după performanțe de prestigiu continental, admonestase toate marile formații din țările vecine, aplicase o corecție drastică de șase puncte la zero reprezentativei naționale bulgare și făcuse joc egal cu echipa națională a Ungariei la Budapesta!

Venus și Rapid au primit misiunea să apere reputația footballului nostru în fața redutabilei echipe din Zagreb.

Venus, o misiune foarte românească, Rapid una ceva mai puțin...

Venus a învins cu 2—0, după un match în care, așa cum spunea excelentul Victor Costin Popescu, negrii «au fost pentru noi, un simbol, au fost echipa română caracteristică, doldora de talent și bogată în inspirații, stăpână pe calități fizice excepționale și pe dispoziție de joc care te împiedică să pierzi, fiindcă îți poruncește să ataci mereu, să fii năvalnic, să copleșești prin voință, prin ambiție, corolar al supremului țel care a fost victoria.»

Victor Costin Popescu a spus totul — și a spus atât de frumos!

Dar mă uitam ieri cum se sbuciumau inutil jucători foarte dezorientați și pestriți ai Rapidului, echipă valoroasă, incontestabil, dar atât de cosmopolită și profesională, cu elemente de talia lui Bogdan ținute pe tușe și umilite în prima repriză fiindcă s'au născut în Obor și fiindcă au strigat unor conducători foarte puțin etnici, protestul lor românesc, mă uitam la această formație lipsită de multe idealuri, și certitudini cum se agită pentru o biruință pierdută și trebuia să surprind atâtea surîsuri melancolice în tribune când începuse să se desemneze o palidă și problematică victorie, prin șuturile lui Șipoș și Baratky.

Dar mă întorceam mereu, reconfortat, la biruința din ajun a Venusului — și puteam pricepe că marile destine ale sportului nostru se apără, ca și hotarele, cu români, numai cu români.

Johnny Dumitrescu (primul plan), într'un «bucht», în careul craiovenilor

Citiți cronica matchului Un. Tricolor — F. C. Craiova în pag. VI-a.